

здравъ и неповрѣненъ, безъ раны и безъ извѣхванія и отъиенъ отъ серіозны ухлузванія.

Подиръ едно таквось паданіе, той бѣше честитъ както видѣхмы; а като плати, тѣзи малкъ данъ на самолюбіето си, за личното си избавленіе, оести ся за господара си, който, тѣй му было писано, да ся покаже честтъ му не толкозь благосклонна къмъ него. И тѣй ципнишкомъ въ тъмнинѣтъ и хромащецъ на всякъ стѣпка, управи се на възъ оиѣкъ стражъ дѣго ся намѣрваше строшената коляска. А намѣри ѣкъ както знаемъ, испотрошена.

— Господарю, повика съ гласъ твърдъ слабъ и стрѣснѣтъ.

Никой не ся отговори на гласътъ му.

— Господарю, повика повторно, по-силно. Същото мълчаніе.

— Да не бы възъ да е излизъ господарьтъ ми изъ колъскѣтъ, попрѣнисъ и тогазь.

И за да ся увѣри за същността на прѣположеніето си, смугнѣ рѣкѣтъ си нѣкъ до рамо въ единъ отворъ на коляска, и випаеше извѣтрѣ. Но не ся забави да набара господаря си вѣтрѣ.

— Що за диволь избобра слугата; горкыйтъ ми господарь ще да е много на доше състоліе! я да видѣ.

Разумѣва ся че Яковъ вѣзъ да видѣ, по въображеніе само, защото знаемъ че бѣше тъмно като въ рогъ.

Вѣрнийтъ слуга възлѣзе на гѣтнѣтътъ коляска. Отвори окното, като раскъса мѣшиненытъ завѣсы, на които врьскытъ не можъ да распѣгѣ по скоро, и итегли къмъ себе си нечувственното еще тѣло, което бѣше ся стѣрело въ единъ ѣгълъ.

Но това окно бѣше тѣсно и тѣлото не можаше да излѣзе толкозь лесно. Яковъ напргнѣ силытъ си и напнѣтъ му быде увѣчанъ съ сполука.

Безъ сумнѣніе обаче тая работа, кождо сполучи да извърши тѣй честито търпѣливыйтъ Яковъ, докара му люта